Preț: 7.000 lei
8
2003
Apare lunar, pe data de 20

Pupăza din tei

și alte povești, poezii, cântecele, ghicitori

CONCURS
cu premii
Povestește pentru copii!
Detalii în pag. 28

CASA

Cărticica Draga mea pentru copii

sumar

8
2003

2 Fluture, vino!
3 Pupăza din tei
9 Nea Alecu
11 Darul vrăjitorului
13 Joc - Două ciuperci
14 Cocoșelul; Porumbița
15 Rodica
16 Licuriciul
17 Lisimachos și Dromichetes
19 O pățanie cu Azorel
21 Ghicitori
22 Dogarul
23 Inorogii
27 Labirint - Ciupercuța
28 TALON DE FIDELITATE; miniSONDAJ
28 *Participă și tu la concurs!*
29 Soluțiile jocurilor din nr. 7
30 Cucul
31 Sărbătoarea Nașterii Maicii Domnului

Cărticica Draga mea pentru copii
Editată de CASA
Președinte Director General: MARIANA BRĂESCU
e-mail: director@casalux.ro

Adresa redacției:
str. Ciprian Porumbescu nr. 10,
sector 1, București
tel.: 211.63.87; 0740.040.205; tel./fax: 211.74.78
e-mail: dragamea@casalux.ro
ISBN 973-86323-3-1

Fluture, vino!

Fluture, vino și zboară prin flori,
Vreau să dansăm împreună,
Dansul încingem pe verde covor,
Cântecul vesel răsună.
Vino la mine, nu-ți fac nici un rău,
Vreau să dansez doar cu tine,
Sus, tot mai sus vreau s-ațin zborul tău,
Vino, hai, vino la mine!
Un, doi, trei, un, doi, trei, haide la joc,
Cui nu e drag să tot joace?
Uite cum bate talpa pe loc,
Jocul acesta ne place!

poveste

Pupăza din tei

de **ION CREANGĂ**

Mă trezeşte mama într-o dimineaţă din somn, cu vai-nevoie, zicându-mi: „Scoală, duglişule, înainte de răsăritul soarelui; iar vrei să te pupe cucul arminesc şi să te spurce, ca să nu-ţi meargă bine toată ziua?“...

Căci aşa ne amăgea mama cu o pupăză care-şi făcea cuib, de mulţi ani, într-un teiu foarte bătrân şi scorburos, pe coasta dealului, la moş Andrei, fratele tatei cel mai mic. Şi numai ce-o auzeai vara: „Pu-pu-pup! Pu-pu-pup!“ des-dimineaţă, în toate zilele, de vuia satul. Şi cum mă scol, îndată mă şi trimite mama cu demâncare în ţarină, la nişte linguari ce-i aveam tocmiţi prăşitori, tocmai în Valea-Sacă, aproape de Topoliţă.

Şi pornind eu cu demâncarea, numai ce şi aud pupăza cântând:

- Pu-pu-pup! Pu-pu-pup! Pu-pu-pup!

Eu, atunci, să nu-mi caut de drum tot înainte? Mă abat pe la teiu, cu gând să prind pupăza, căci aveam grozavă ciudă pe dânsa; nu numaidecât pentru pupat, cum zicea mama, ci pentru că mă scula în toate zilele cu noaptea-n cap din pricina ei. Şi cum ajung în dreptul teiului, pun demâncarea jos în cărare pe muchea dealului, mă suiu încetişor în teiu care te adormea cu mirosul... floarei, bag mâna în scorbură, unde ştiam şi, norocul meu!... găbuiesc pupăza pe ouă şi zic plin de mulţămire: „Taci, leliţă, că te-am căptuşit eu! îi mai pupa tu şi pe dracul de acum!“ Şi când aproape să scot pupăza afară, nu ştiu cum se face, că mă spariu de creasta ei cea rotată, de pene, căci nu mai văzusem pupăză până atunci, şi-i dau iar drumul în scorbură. Şi cum stam eu acum şi m chiteam în capul meu că şerpe cu pene nu poate să fie, după cum auzisem, din oameni, că se află prin scorburi câteodată şi şerpi, unde nu mă îmbărbătez în sine-mi şi iar bag mâna să scot pupăza... pe ce-a fi... dar ea, sărmana, se vede că se mistuise de frica mea prin cotloanele scorburei, undeva, căci n-am mai dat de dânsa nicăiri; parcă intrase în pământ. „Măi! anapăda lucru ş-aista!“, zic eu înciudat, scoţând căciula din cap şi tuflind-o în gura scorburei. Apoi mă dau iar jos, caut o lespede potrivită, mă suiu cu dânsa iar în teiu, îmi iau căciula şi în locul ei pun lespedea, cu gând c-a ieşi ea pupăza de undeva până m-oiu întoarce eu din ţarină. După aceea mă dau jos şi pornesc răpede cu demâncarea la lingurari... Şi oricât oiu fi mers eu de tare, vreme trecuse la mijloc doar, cât am umblat horhăind cine ştie pe unde şi cât am bojbăit şi mocoşit prin teiu, să prind pupăza, şi lingurarilor, nici mai rămâne

cuvânt, li se lungise urechile de foame așteptând. Ș-apoi, vorba ceea: „Țiganului, când i-e foame, cântă; boierul se plimbă cu mâinile dinapoi, iar țăranul nostru își arde luleaua și mocnește într-însul". Așa și lingurarii noștri: cântau acum îndrăcit pe ogor, șezând în coada sapei, cu ochii painjeniți de-atâta uitat, să vadă nu li vine mâncarea dincotrova?

Când, pe la prânzul cel mare, numai iacătă-mă-s și eu de după un dâmb, cu mâncarea sleită, veneam, nu veneam, auzindu-i lălăind așa de cu chef... Atunci au și tăbărât bălaurii pe mine, și cât pe ce să mă înghită, de nu era o chirandă mai tânără între dânșii, să-mi ție de parte.

- Hauileo, mo! ogoiți-vă! ce tolocăniți băiatul? Cu tatăl său aveți ce-aveți, iar nu cu dânsul! Atunci lingurarii, nemaipunându-și mintea cu mine, s-au așternut pe mâncare, tăcând molcum. Și scăpând eu cu obraz curat, îmi ieu traista cu blidele, pornesc spre stat, mă abat iar pe la teiu, mă suiu într-însul, pun urechea la gura scorburei și aud ceva zbătându-se înăuntru.

Atunci iau lespedea cu îngrijire, bag mâna și scot pupăza, vlăguită de atâta zbucium; iar ouăle, când am vrut să le ieu, erau toate numai o chisăliță.

După asta vin acasă, leg pupăza de picior c-o ață ș-o îndosesc de mama vro două zile în pod prin cele putini hârbuite; și una-două, la pupăză, de nu știau cei din casă ce tot caut prin pod așa des.

Însă a doua zi după asta, iaca și mătușa Măriuca lui moș Andrei vine la noi, c-o falcă-n ceriu și cu una-n pământ, și se ia la ciondănit cu mama din pricina mea:

- Mai auzit-ai dumneata, cumnată, una ca asta, să fure Ion pupăza, care, zicea mătușa cu jale, ne trezește des-dimineață la lucru de atâția ani?

- Ce spui, cumnată?! Da' că l-aș ucide în bătaie, când aș afla că el a prins pupăza, s-o chinuiască. De-amu bine că mi-ai spus, las' pe mine, că ți-l ieu eu la depănat!

- Nici te mai îndoi despre asta, cumnată Smărandă, zise mătușa, căci de zbânțuitul ista al dumnitale nimica nu scapă! Ce mai atâta? Mi-au spus mie cine l-au văzut că Ion a luat-o; gâtul îmi pun la mijloc!

Eu, fiind ascuns în cămară, cum aud unele ca acestea, iute mă suiu în pod, umblu pupăza de unde era, saiu cu dânsa pe sub streașina casei și mă duc de-a dreptul în târgul vitelor s-o vând, căci era tocmai lunea, într-o zi de târg. Și cum ajung în iarmaroc, încep a mă purta țanțoș printre oameni, de colo până colo, cu pupăza-n mână, că doar și eu eram oleacă de fecior de negustor. Un moșneag nebun, c-o vițică de funie, n-are ce lucra? De vânzare-ți e găinușa ceea... măi băiete?

- De vânzare, moșule!

- Și cât cei pe dânsa?

- Cât crezi și dumneata că face!

- Ia ad-o-ncoace la moșul, s-o drămăluiască!

Și cum i-o dau în mână, javra dracului se face a o

căuta de ou și-i dezleagă frumușel atunci ața de la picior; apoi mi-o aruncă-n sus, zicând: „Iaca pozna, c-am scăpat-o!“ Pupăza, zbrr! pe-o dugheană și, după ce se mai odihnește puțin, își ie apoi drumul în zbor spre Humulești și mă lasă mare și devreme cu lacrimile pe obraz, uitându-mă după dânsa!... Eu atunci, haț! de sumanul moșneagului, să-mi plătească paserea...

- Ce gândești dumneata, moșule? Te joci cu marfa omului? Dacă nu ți-a fost de cumpărat, la ce i-ai dat drumul? Că nu scapi nici cu giunca asta de mine! Înțeles-ai? Nu-ți paie lucru de șagă!

Și mă băgam în ochii moșneagului, și făceam un tărăboiu, de se strânsese lumea ca la comedie împrejurul nostru; dă, iarmaroc nu era?!

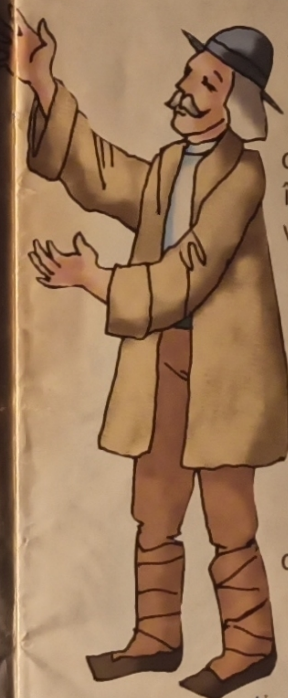
- Dar știi că ești amarnic la viață, măi băiete?! zise moșneagul de la o vreme, râzând. În ce te bizui de te îndârjești așa, nepoate? Dec! nu cumva ai pofti să-mi iei vițica pentr-un cuc armenesc? Pesemne te mănâncă spinarea, cum văd eu, măi țâcă, și ia acuș te scarpin, dacă vrei, ba ș-un topor îți fac, dacă mă crezi, de-i zice „aman, puiule!“ când îi scăpa din mâna mea!

- Dă pace băietului, moșule, zice un humuleștean de-ai noștri, că-i feciorul lui Ștefan a Petrei, gospodar de la noi din sat, și ți-ai găsi beleaua cu dânsul pentru asta.

- He, he! să fie sănătos dumnealui, om bun; d-apoi chitești dumneata că nu ne cunoaștem noi cu Ștefan a Petrei? zice moșneagul; chiar mai dinioarea l-am văzut umblând prin târg, cu cotul subsoară, după cumpărat sumani, cum îi negustoria, și trebuie să fie pe-aici undeva, ori în vro dugheană, la băut adălmașul. Apoi bine că știu a cui ești, măi țâcă! ian stăi oleacă, să te duc eu la tată-tău și să vad, el te-a trimis cu pupăzi de vânzare, să spurci iarmarocul?

Toate ca toatele, dar când am auzit eu de tata, pe loc mi s-a muiet gura. Apoi încet-încet m-am furișat printre oameni, și unde am croit-o la fugă spre Humulești, uitându-mă înapoi să văd nu mă

ajunge moșneagul? Căci îmi era acum a scăpare de dânsul, drept să vă spun. Vorba ceea: „Lasă-l, măi! L-aș lăsa eu, dar vezi că nu mă lasă el acum!“ Tocmai așa pățisem și eu; ba eram încă bucuros că am scăpat numai cu-atâta. Bine-ar fi s-o pot scoate la capăt, măcar așa, cu mama și cu mătușa Măriuca, gândeam, bătându-mi-se inima, ca-ntr-un iepure, de frică și de osteneală.

Și când ajung acasă, aflu că tata și mama erau duși în târg; și frații îmi spun, cu spaimă, că-i poznă cu mătușa lui moș Andrei: a sculat mai tot satul în picioare din pricina pupăzăi din teiu; zice că i-am fi luat-o noi, și pe mama a pus-o în mare supărare cu asta. Știi că și mătușa Măriuca e una din cele care scoate mahmurul din om; nu-i femeie de înțeles, ca mătușa Anghilița lui moș Chiriac, s-a mântuit vorba. Și cum spuneau ei îngrijiți, numai ce și auzim cântând în teiu: pu-pu-pup! pu-pu-pup! pu-pu-pup!

Soră-mea Catrina zice atunci cu mierare:

- I-auzi, bădiță! Doamne, cum sunt unia de năpăstuiesc omul chiar pe sfânta dreptate!

- Mai așa, sorioară!... Dar în gândul meu: „Când ați ști voi câte a pătimit, sireaca, din pricina mea, și eu din pricina ei i-ați plânge de milă!“

Zahei însă ne lăsase vorbind și se ca' mai dusese în târg, după mama, să-i spuie bucurie despre pupăză...

Și a doua zi, marți, taman în ziua de lăsatul săcului de postul Sân-Petrului, făcând mama un cuptior zdravăn de alivenci și plăcine cu poalele-n brâu, și pârpălind niște pui tineri la frigare, și apoi tăvălindu-i prin unt, pe la prânzul cel mic, cheamă pe mătușa Măriuca lui moș Andrei la noi și-i zice cu dragă inimă:

- Doamne, cumnățică-hăi, cum se pot învrăjbi oamenii din nimica toată, luându-se după gurile cele rele! Ia poftim, soro, mai bine să mâncăm ceva din ce-a da Dumnezeu, să cinstim câte-un pahar de vin în sănătatea gospodarilor noștri și: „Cele rele să se spele, cele bune să s-adune; vrajba dintre noi să piară, și neghina din ogoară!“ Căci, dac-ai sta să faci voie rea de toate, zău, ar trebui de la o vreme s-apuci câmpii!

- Așa, cumnată dragă, zice mătușa Măriuca, strângând cu nedumerire din umere, când se punea la masă. Văzut-ai dumneata? Să mai pui altădată temeiu pe vorbele oamenilor!

Ilustrații: **MIRCEA TOIA**

Nea Alecu

Nea Alecu, nea Alecu
Tunde oaia și berbecul.
Hei iu-u, iu-u, hei iu-u-iu.
Și berbecul tot zicea:
„Nu mai tunde oaia mea".

Nea Alecu mânios
Dă cu foarfecele jos
Și berbecul furios
Dă cu coarnele-n cocoș.

Și cocoșul în grădină
Rupe creasta la găină!

Și găina
Fără creastă
Sparge oul
La fereastră.
Sare cioara
Din gutui
Tocmai
Pe căciula lui.

Nea Alecu,
Supărat,
Toată ziua
N-a mâncat!

Ilustrații: MIRCEA TOIA

Povestește cu farmec pentru copii!

Darul Vrăjitorului

Concurent:
Carmen Horoba, *Bistrița Năsăud*

Pe o străduță din marginea satului, o sumedenie de copii zburdau voioși.

Printre ei se aflau și două fete gemene foarte frumoase, care se numeau Telly și Delly, dar care erau foarte sărace. Mama lor bolnavă era îngrijită de sora lor mai mare, Nelly.

De grupul lor se apropie un om misterios care le strigă pe nume. Era bogat, plin de aur și purta o îmbrăcăminte ciudată, de vrăjitor, cum văzuseră ele într-o carte cu povești, la Melly, fata preotului.

Vrăjitorul le oferi un pachet pentru sora lor mai mare, după care se făcu nevăzut.

Înspăimântate, fetele fugiră cu acel cadou mare spre casă. După ce se obosi una dintre gemene, Telly, cealaltă, care se numea Delly, fu nevoită să ajute la transportarea pachetului.

Sora lor, Nelly, a fost foarte surprinsă când, în interiorul pachetului, descoperi o coroană bătută cu nestemate. Probând-o, în fața ei apăru fiul vrăjitorului care le dăduse fetelor pachetul și o rugă pe Nelly să-i devină soție.

Ea acceptă cu condiția ca mama ei, împreună cu surorile Delly și Telly, să locuiască la palatul lor.

În următoarea zi a fost sărbătorită nunta fiului de vrăjitor cu Nelly, la care a apartcipat tot regatul acela. Avu loc un ospăț atât de mare, încât s-a dus vestea în tot pământul!

(desenele aparțin autoarei)

Două ciuperci

Cochete și cu pălărioare cu buline, două ciuperci s-au întâlnit pe o cărare. Însă mare le-a fost mirarea când au văzut că sunt îmbrăcate la fel. Când erau gata să se certe din această pricină, un arici a trecut și le-a spus: „Vedeți-vă de treabă, fetelor, că nu sunteți chiar la fel!“ Însă a plecat și le-a lăsat nelămurite. Poți tu să găsești diferențele?

Afli soluția jocului în numărul viitor.

Cocoșelul

Cântă cocoșelul
Dis-de-dimineață:
Scoală-te, copile,
Spală-te pe față!
Cucurigu, cucurigu!
Cocoșelul nostru
Strigă-n gura mare:
Pentru școală este
Timpul de plecare.

Porumbița

Porumbiță, o drăguță,
Unde-ți speli tu, oare,
Fulgișorii, ochișorii,
Albele aripioare?
Doar în rouă
Sau când plouă
Te faci frumușică
Sau în vale lângă cale
Te speli, mititică?

Toate textele și poeziile publicate în revistă ne sunt trimise de cititori.

Rodica

Purtând cofița
Cu apă rece
Pe ai săi umeri
Albi, rotunjori,
Juna Rodică
Voioasă trece
Pe lângă junii
Semănători.
Ei cu grăbire
Îi sar în cale,
Zicând: „Rodică,
Floare de crin,
În plin să-ți meargă
Vrerile tale,
Precum tu, dragă,
Ne ieși cu plin!
Până la toamnă,
S-ajungi mireasă,
Să-ți fie calea plină cu flori,
Și casa, casă și masa, masă,
Și sânul leagăn de pruncușori!“
Cu grâu de aur ei o presară,
Apoi cofița toată o beau;
Copila râde și-n cale-i zboară,
Scuturând grâul din părul său.

Licuriciul

Eu lucesc și sar: plici, plici!
Seara-n iarba din grădină,
Eu lucesc ca o lumină
Și mă cheamă licurici.
Vino, prinde-mă pe loc,
Să te joci puțin cu mine,
Că sunt vesel ca și tine,
Și îmi place să mă joc.
Uite-i și pe frații mei!
Să-i chemăm pe toți să vie,
Să ne pui la pălărie,
Ca pe niște mici scântei.
Vin' să ne jucăm frumos
Toată seara prin grădină,
Că ne-a spus ieri o albină
Că ești bun și ești milos.
Vino ori de câte ori
Și ne prinde, că de tine
Nu mi-e frică și știm bine
Că nu vrei să ne omori!

Ce părere au cititorii

Stimată redacție,
Am doi nepoți, în vârstă de 5 și respectiv 3 ani. Le cumpăr de câte ori am ocazia diverse broșuri cu povești, însă nici una nu e ca „Draga mea pentru copil“.
Mare mi-a fost bucuria când am cumpărat nr. 7 în care este și povestea „Ridichea uriașă“, pe care le-am spus-o de mai multe ori. Niciodată însă nu a avut efectul pe care l-a avut acum, când am avut la dispoziție atâtea ilustrații pentru fiecare fază!
Vă mulțumesc.

Niculae Vasile, com. Gurbănești, sat Coțofanca, jud. Călărași

Povestește cu farmec pentru copii!

CONCURS

secțiunea 2

Istoria povestită pe înțelesul copiilor

Lisimachos și Dromichetes

Concurent:
Viorica Axinte, *Brașov*

Cu mulți, mulți ani în urmă, țara noastră se numea Dacia. Locuitorii ei, dacii, erau oameni harnici și viteji. Ei mânuiau cu aceeași ușurință atât sapa, cât și arcul cu săgeți. Lucrau cu mult sârg pământul pentru a-și asigura hrana, iar săgețile lor străpungeau cerul pe timpul furtunilor. Ei credeau că trimițând mii de săgeți împotriva fulgerelor și tunetelor îl ajută pe zeul luminii, Gebeleizis, în lupta cu întunericul.

Dacii mai credeau și că sufletul nu are moarte și aveau un dispreț imens față de aceasta. Își iubeau cu patos țara și o apărau cu multă vitejie. Mulți cotropitori au încercat să pună stăpânire pe o țară atât de frumoasă și de bogată, printre care și Lisimachos al Macedoniei. Acesta l-a trimis pe fiul lui, Agatocles, să pustiască Dacia. Comandantul dac Dromichetes l-a înfrânt, dar nu l-a ucis, ci l-a trimis înapoi acasă.

Jignit peste măsură, Lisimachos a strâns o sută de mii de oșteni bine înarmați și a pornit război. De data aceasta, dacii se rătrăgeau spre munți, lăsând în urma lor lanurile în flăcări și fânețele otrăvite, pentru a-i înfometa pe dușmani.Oastea Macedoniei pierea, urmărind grupuri răzlețe de daci. În cele din urmă, Lisimachos a fost învins.

Dar Dromichetes i-a dat o lecție pe care nu a uitat-o toată viața.

În cetatea Helis s-au întins două mese: pe una erau farfurii și linguri de aur, mâncăruri alese și vinuri scumpe. Pe cealaltă masă, simplă, din lemn, s-au pus străchini de lut ars, cu apă, iar alături, câte o bucată de pâine.

Macedonenii au fost invitați la masa cea bogată, în timp ce dacii s-au așezat la masa de lemn.

- Binevoiește Lisimachos și-mi spune: care dintre aceste două mese e mai bogată: a noastră sau a voastră? a întrebat Dromichetes.

- De bună seamă că a noastră!

- Atunci ce căutați pe pământul Daciei și nu vă mulțumiți cu bogăția voastră?

Lisimachos și-a simțit obrazul biciuit de aceste cuvinte și a promis că nu va mai încerca niciodată să cotropească alte pământuri. Legenda mai spune că cei doi conducători s-au și înrudit, Dromichetes luând de soție pe fiica lui Lisimachos.

O pățanie cu Azorel

Toate vulpile sunt hoațe,
Fură gâște, fură rațe,
Dar ca vulpea cea roșcată
Din pădurea-ntunecată
Nu mai e alta la fel:
Noaptea, dom'le, ce mister,
Fură luna de pe cer!
Și e lacomă jivină:
Fură ou de sub găină!
Iar când vrea ceva de soi
Se pitește prin trifoi,
Se târăște prin noroi
Ca s-ajungă pân-la noi.
Ieri nu-i gâsca, azi nu-i curca
Pân-se-nfurie mămuca
Și-l cheamă pe Azorel
Să stea de vorbă c[illegible] el.
Îl ceartă că nu-i at[illegible]
Că nu este vigilen[illegible]
Că în loc să patruleze
Când în jos și când în sus
Sforăie și doarme dus!
La sfârșit îi spune-așa:
Mâine, când oi număra,
De n-or fi, de n-or ieși
Șase gâște și trei curci
Îți iei traista și te duci!

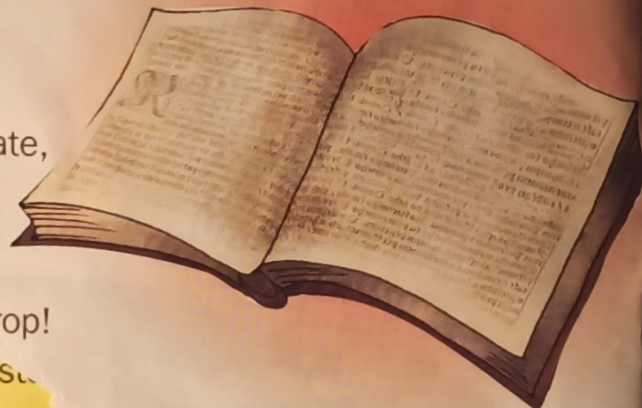

Amărâtul Azorel
Se plânge lui Pisicel!
Pisicul cu suflet mare
Se duce la fiecare
Și explică, cu mult foc,
C-Azorel n-are noroc.
Și se strâng cu mic cu mare,
Hotărăsc în adunare
Ca în noaptea următoare
Să nu-l lase pe Azor
[illegible]
Căci în ea vin bun vom pune.

Pân-aici știu pe de rost.
Nu știu noaptea ce-o fi fost
M-am trezit de dimineață
Într-un măcănit de rață.
Când mă uit în bătătură
Între poiată și șură
Ce să vezi: vulpea roșcată
Era jumulită toată!
Azor o ținea de coadă
Și voia lumea să-l vadă;
De mândrie-i lucea blana
Și-așteaptă să iasă mama,
Să vadă că el, Azor,
A-nțeles că are-un rol
De o mare importanță
În gospodăria noastră.

Fermecată, o cetate,
Cu porți mândre, ne-ncuiate,
Fără străji, fără zăvoare,
Să tot intre fiecare.
Ard în ea comori, potop -
Oricât iei, nu scade-un strop!

Codri nepătrunși, adânci,
Peste râuri, peste stânci,
Munți înalți fără poteci,
Într-o clipă poți să treci
Și poți bate-n orice poartă.
Unde? Știi să vezi?

...ptea, dom...e, ce miș...
Fură luna de pe cer!
Și e lacomă jivină:
Fură ou de sub găină!
Iar când vrea ceva de soi
Se pitește prin trifoi,
Se târăște prin noroi
Ca s-ajungă pân-la noi.
Ieri nu-i gâsca, azi nu-i curca,
Pân-se-nfurie mămuca
Și-l cheamă pe Azorel
Să stea de vorbă c... el.
Îl ceartă că nu-i at... de
Că nu este vigilen... De
Că în loc să patruleze
Când în jos și când în sus
Sforăie și doarme dus!
La sfârșit îi spune-așa:
Mâine, când oi număra,
De n-or fi, de n-or ieși
Șase gâște și trei curci
Îți iei traista și te duci!

Dogarul

Noi suntem acum aici,
Cioc, cioc, patru ucenici.
Cu dogarul, pe-ntrecute,
Batem toți un cerc la bute.
Cioca boc, cioca boc,
Cioca, cioca, cioca boc.
Tăiem scândura rotund,
Facem pentru butii fund.

Așezăm doagele toate
Și le punem cercuri late.
Batem cercul rotogol,
Cioc, boc, butea sun-a gol
Las' să sune, să răsune,
Căci în ea vin bun vom pune.

Toate textele și poeziile publicate în revistă ne sunt trimise de cititori.

CONCURS

secțiunea 1

Povești pentru copii

- povești cu animale

Povestește cu farmec pentru copii!

Inorogii

Concurent:
Corina Munteanu, *București*

Povestea aceasta s-a întâmplat demult, demult, atunci când pe Pământ trăiau numai animalele, iar omul era încă un vis al lui Dumnezeu.

Încă de pe atunci fiecare animal avea teritoriul lui la care se adaptase cel mai bine: cele cu blana groasă trăiau în locurile friguroase, iar cele ce puteau mânca orice se descurcau în deșert, peștii trăiau ca și azi în mări și oceane, iar păsările în văzduh.

Exista totuși un animal care știa și putea să trăiască oriunde, și în junglă, și la poli, și în pustiu sau pe crestele munților: inorogul albastru.

Unul din frații săi, inorogul alb, își avea teritoriul în zonele cu multă zăpadă, iar celălalt frate, inorogul roșcat, trăia în păduri.

Dar inorogii albaștri, pasămite, aveau o misiune specială primită de la Creator, pentru că nu degeaba existau ei peste tot, ei erau sfătuitorii viețuitoarelor și aveau reputația de animalele cele mai înțelepte, bune și curajoase.

Adevărul despre rolul inorogilor albaștri în lume a ieșit la iveală în anul în care asupra pământului s-a abătut Urgia. De ce a venit aceasta cu răutatea ei și cum a acționat, nimeni nu știe, contează numai că în urma ei Pământul a rămas fără nici o plantă vie.

Animalele înțelepte au înțeles imediat nenorocirea:

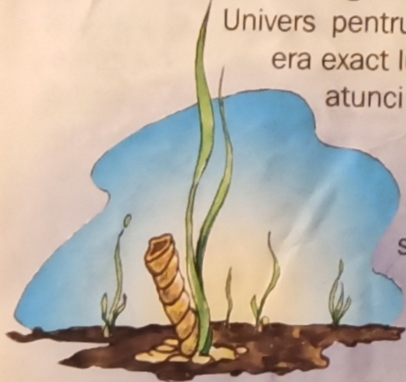
fără plante tot ce era viu era sortit pieirii, dar nu știa nici unul ce să facă.

Singurii care au avut șansa să reușească un plan de salvare au fost inorogii albaștri. S-au strâns din toate colțurile pământului în locul numit Acoperișul Lumii și au făcut un lucru ciudat. Au invitat Urgia să vorbească cu ei. Așa ceva nu se mai întâmplase, nici un animal nu mai discutase până atunci cu inamicul său, singurul mod de a „conversa“ fiind lupta.

Uimirea și neîncrederea a fost mare printre animalele din vale, dar cea mai mirată a fost Urgia. Atât de mirată, încât a acceptat să vină pe Acoperiș. Se pregătise pentru ceartă, dar nimeni nu a ocărât-o, ba mai mult, inorogii i-au spus că de fapt au chemat-o ca să-i ceară părerea despre ce ar putea face ca să salveze viața de pe Pământ.

În primul moment Urgia a fost șocată de întrebare, dar blândețea, sinceritatea și tristețea inorogilor au convins-o că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face este să se gândească serios la un răspuns. Nu îi părea rău pentru ce făcuse, dar acum dorea din tot sufletul să-i ajute pe cei pe care îi năpăstuise tot ea; la urma urmei, a construi poate fi tot atât de palpitant ca și a distruge, își spunea ea. Gândurile Urgiei n-au urmărit drumurile bătătorite de inorogi, ci a plecat cu mintea departe în Univers pentru a găsi un răspuns. Acesta era exact lucrul dorit în taină de inorogi atunci când au invitat-o, pentru că știau că cel care face ceva știe și să desfacă.

Ei, bine, Urgia a găsit soluția destul de repede: o soluție la fel de îngrozitoare ca și problema însăși: copacii și plantele puteau crește numai din coarnele inorogilor înfipte în pământ! Dar oricine știa că fără cornul din mijlocul frunții orice inorog moare.

Din păcate, era singurul răspuns și nimeni altcineva nu găsea un altul mai bun. Chiar și Urgia căută o altă soluție, dar nu găsi nimic. Se uită curioasă la mulțimea de inorogi adunată pe Acoperiș. Bănuia ce urma să se întâmple și că o va impresiona foarte mult și chiar așa a și fost. Toți inorogii au hotărât să se jertfească pentru ca celelalte specii de animale să supraviețuiască. Fiecare și-a aplecat liniștit și împăcat capul ca să-și infigă cornul în pământ. Unul după altul, își depuneau ofranda, apoi se retrăgeau să moară liniștiți în singurătate. Mai întârziau doar cât să vadă cu ochii lor cum, odată ajuns în pământ, cornul se transforma într-o tulpiniță albicioasă din care răsărea câte o plantă. Fiecare corn dădea naștere unei alte plante, astfel încât era clar că vegetația va deveni în scurt timp la fel de bogată ca și înainte.

Tristețea dispariției acestei specii era așa de mare, încât Urgia le-a spus ceva ce știa încă de la început: pentru a-și salva viitorul, fiecare inorog alb și roșu mai puteau trăi încă un an din momentul în care își depunea cornul, pentru a avea șansa de a avea câte un pui. Dar puii astfel născuți nu mai aveau corn. Așa au apărut pe Pământ caii: albi, maronii, roșcați, câteodată chiar negri. Rar de tot, din amintirile Pământului apare câte unul cu pielea neagră cu reflexe albastre.

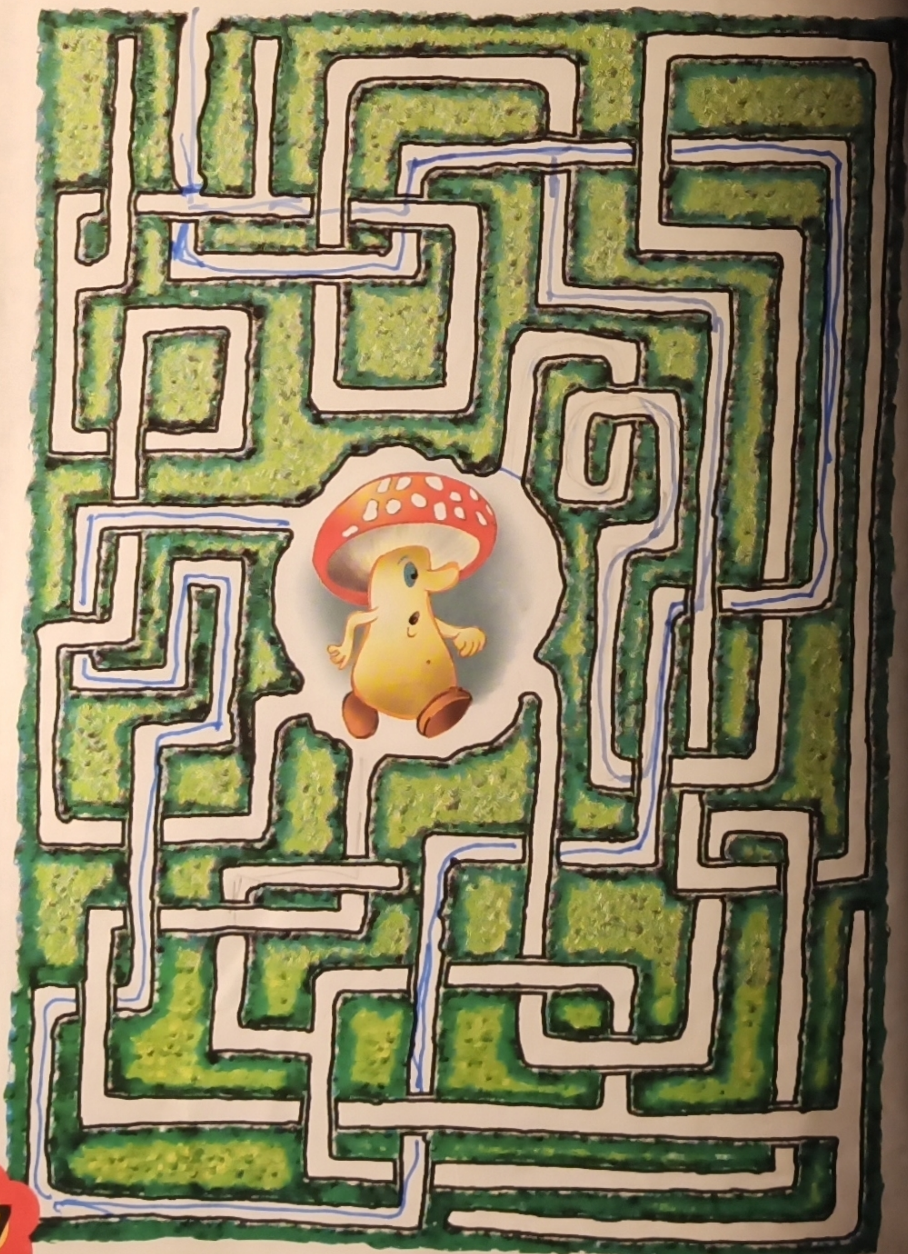
Deși în urma lecției de înțelepciune, curaj și hotărâre pe care inorogii i-au dat-o, Urgia și-a cam pierdut cheful de răutăți, dar încă mai dă târcoale Pământului. Așteaptă doar o greșeală din partea celor care acum trăiesc peste tot, și în junglă, și la poli, în pustiu sau pe crestele munților.

Ilustrații: MIRCEA TOIA

JOC

Ciupercuța

Biata ciupercuță! A crescut într-un labirint de tufișuri și vrea să ajungă în pădure. O ajuți tu să găsească drumul?

Afli soluția jocului în numărul viitor.

CONCURS cu premii

Povestește cu farmec pentru copii!

Sunt 3 secțiuni la care poți să participi:

1. povești pentru copii

a. cu animale

b. povești celebre repovestite pe scurt

2. istoria povestită pe înțelesul copiilor

3. poezii pentru copii

- Ai grijă ca textul să fie scris simplu, cu farmec, pe înțelesul copiilor de 3-8 ani.
- Poveștile și povestirile istorice nu vor depăși două pagini.
- Poeziile să fie scurte, cu rimă, drăguțe, pe înțeles.
- Textele trimise vor fi supuse unei preselecții; fiecare poveste sau poezie publicată este premiată cu 300.000 lei.
- Concursul se desfășoară pe întreg parcursul anului.
- Copiii și părinții vor decide care sunt cele mai frumoase povești, poezii și povestiri, iar câștigătorii vor fi anunțați în **Cărticica Draga mea pentru copii** nr. 12/2003.

Acestora li se vor acorda

premii în valoare de 3 milioane lei

mini SONDAJ

Spune-m
dacă-ți
place
sau nu!

Răspunde și trimite repede sondajul
în plic timbrat, la adresa:

O.P. 52 - C.P. 58

București

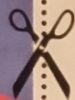
Menționează pe plic:
miniSONDAJ Cărticica Draga mea pentru cop

TALON DE FIDELITATE

Nu-l decupa încă!

Păstrează-l pentru

TOMBOLA de Crăciun

mini SONDAJ

Spune-mi dacă-ți place sau nu!

1. Ne gândim ca în Cărticică să fie un mic capitol despre copii, cu fotografii. Ți-ar plăcea?

☐ Da ☐ Nu

2. Începând din acest număr, publicăm în Cărticică povești trimise de cititori la concursul *„Povestește cu farmec pentru copii"*. **Ce secțiune îți place mai mult?**

☐ Povești pentru copii
☐ Istoria povestită pe înțelesul copiilor
☐ Poezii pentru copii

Numele: ....
....
Adresa: ....
....

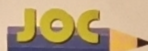
Numele copilului:
....
Numele părinților:
....
....
Adresa:................................
....
Telefon: ....

Soluțiile jocurilor din numărul trecut

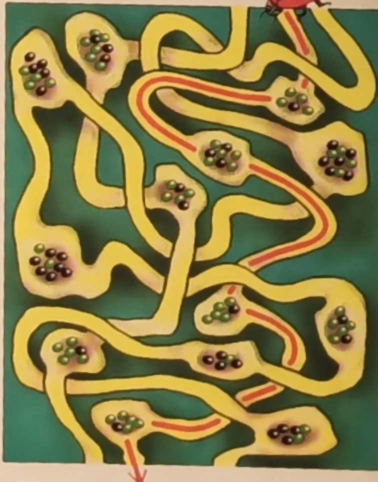

(pag. 7)

Răspunsurile la ghicitori sunt:
ALBINA
CIOCANUL ȘI NICOVALA
PĂIANJENUL

(pag. 16)

Iată traseul pe care trebuie să meargă gărgărița noastră. Astfel ea va aduna 19 boabe de mazăre și doar 6 de piper. Destul ca să-și condimenteze mâncarea, nu-i așa?

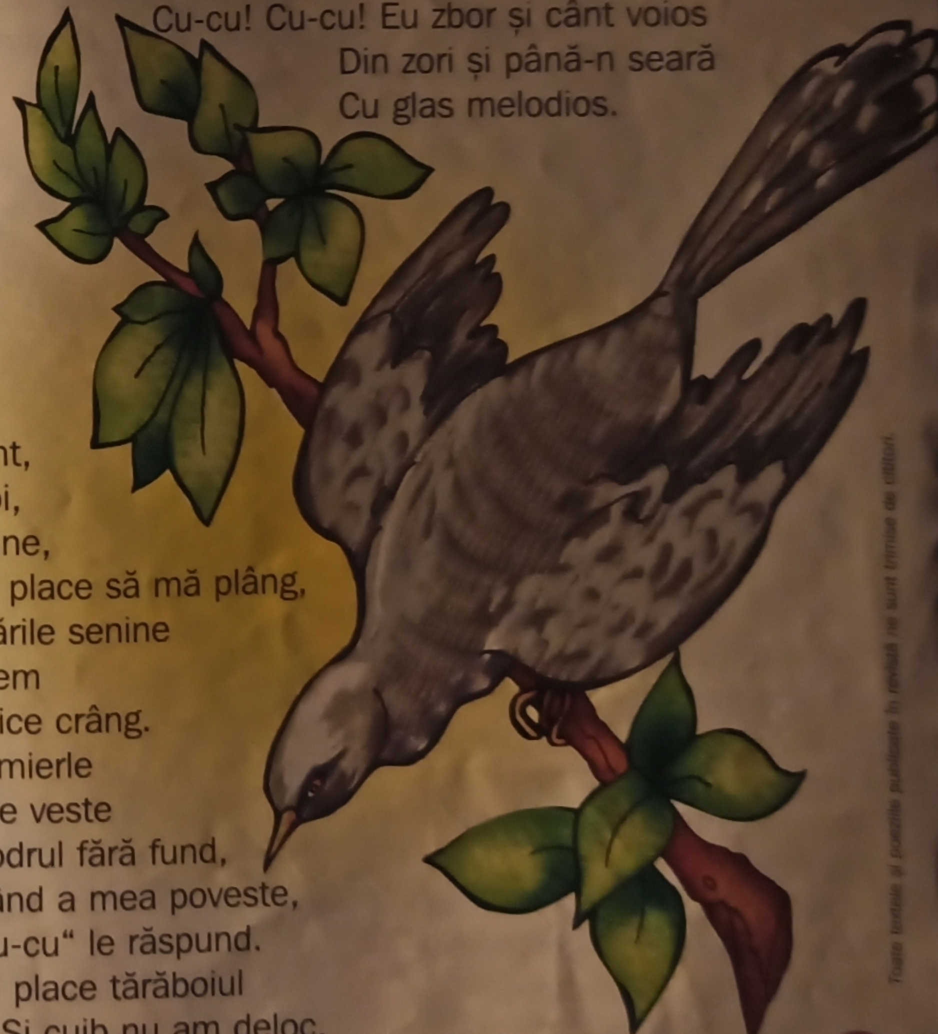
(pag. 30)

	1	2	3	4	5	6
1	P	I	S	I	C	A
2	O	■	U	N	■	C
3	S	O	C	■	C	A
4	T	U	■	A	U	D
5	A	■	O	T	■	E
6	S	A	L	A	T	A

Cucul

Prin codri, în plină vară,
Eu zbor și cânt voios
Din zori și până-n seară cu glas melodios
Cu-cu! Cu-cu! Eu zbor și cânt voios
Din zori și până-n seară
Cu glas melodios.

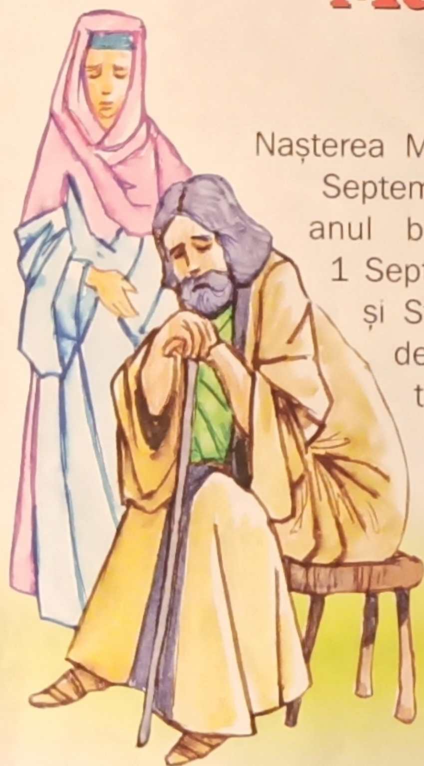

De vânt,
De ploi,
Știți bine,
Nu-mi place să mă plâng,
Sub zările senine
Vă chem
Din orice crâng.
Când mierle
Dau de veste
Din codrul fără fund,
Spunând a mea poveste,
Eu „cu-cu" le răspund.
Nu-mi place tărăboiul
Și cuib nu am deloc,
Mă știe tot zăvoiul
Că zbor din loc în loc.

Naşterea Maicii Domnului

8 septembrie

Naşterea Maicii Domnului se sărbătoreşte la 8 Septembrie şi este prima mare sărbătoare din anul bisericesc (care începe la 1 Septembrie). Se mai numeşte şi Sfânta Maria Mică, pentru a fi deosebită de cealaltă sărbătoare, Adormirea Maicii Domnului, numită şi Sfânta Maria Mare, de la 15 August.

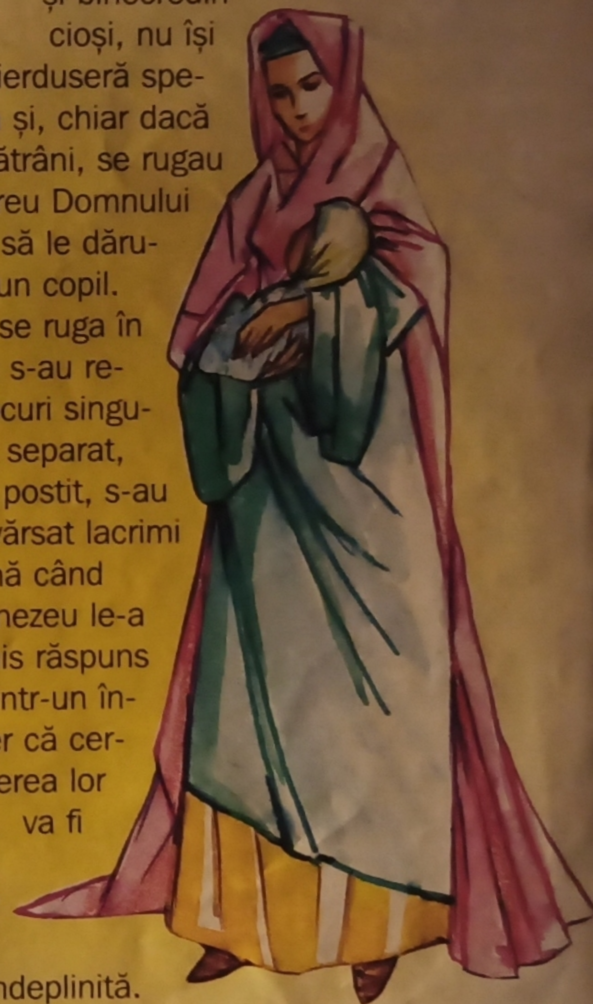

Tradiţia bisericească spune că onomastica celor care poartă numele Fecioarei Maria se face acum, la 8 septembrie şi nu la 15 August.

Ioachim şi Ana sunt părinţii Maicii Domnului şi sunt numiţi de biserică „dumnezeieştii părinţi". Ei locuiau în Nazaretul Iudeii şi ajunseseră la adânci bătrâneţi fără a avea copii, lucru care îi mâhnea foarte mult. Dar Ioachim şi Ana, oameni drepţi şi binecredincioşi, nu îşi pierduseră speranţa şi, chiar dacă erau bătrâni, se rugau mereu Domnului să le dăruiască un copil. Pentru a se ruga în linişte, ei s-au retras în locuri singuratice, separat, unde au postit, s-au rugat şi au vărsat lacrimi multe, până când Dumnezeu le-a trimis răspuns printr-un înger că cererea lor va fi îndeplinită.

Ana a născut-o pe Maria, viitoarea Sfântă Fecioară Maria. Sfinţii Ioachim şi Ana au făgăduit că dacă vor avea un copil îl vor duce la Templu pentru a duce o viaţă frumoasă şi bineplăcută Domnului.

Dar ei au murit pe când Fecioara era încă mică, așa că rudele ei au ținut promisiunea și au dus-o într-adevăr la Templu. Fecioara Maria a rămas acolo, unde fecioarele duceau o viață asemănătoare cu cea a monahilor într-o mânăstire. Alături de celelalte fecioare de la Templu, ajuta la diverse treburi (după obiceiul păstrat de la Moise până la venirea lui Iisus). De asemenea, se știe că ea lucra cu o mare pricepere veșminte pentru preoți și tot felul de broderii, iar în timp ce cu mâinile sale făcea lucruri atât de frumoase, cu mintea se ruga neîncetat.

Ilustrații: **MIRCEA TOIA**

A dorit să rămână acolo toată viața, dar atunci când îngerul Gavriil i-a binevestit că va naște pe însuși Fiul lui Dumnezeu s-a supus cu bucurie și astfel a devenit Maica Domnului.

Sfânta Fecioară Maria a fost aleasă de Dumnezeu să-l nască pe Mântuitorul lumii, cum proorocise Isaia: „Iată Fecioara va lua în pântece și va naște Fiu și vor chema numele lui Emanuel“

Preasfânta Născătoare de Dumnezeu este ființa omenească cea mai nevinovată, de aceea Duhul Sfânt a zămislit întrânsa pe Domnul Iisus Hristos, Mântuitorul lumii și pentru aceasta, Maica Domnului este numită „binecuvântată între femei“ și „cea plină de daruri“.

Biserica o numește Împărătească și Doamnă, mărturisind că este „mai cinstită decât heruvimii și mai mărită, fără de asemănare, decât serafimi“, deoarece s-a învrednicit să fie aleasă de Dumnezeu ca Maică a Fiului Său. Între sfinți, Sfânta Fecioară Maria ocupă locul cel mai de cinste, fiind mai presus de toate puterile îngerești și atingând cea mai înaltă treaptă a desăvârșirii omenești. Cinstirea pe care Biserica o dă Sfintei Fecioare Maria se numește supravenerare sau supracinstire, spre deosebire de cinstirea sfinților, care se numește venerare.

Repovestită de **DANIELA ȘONTICĂ**

Învață o rugăciune!

Către
Maica Domnului

Preacurată și binecuvântată
Născătoare de Dumnezeu, Marie,
Maica cea bună a Bunului
Împărat, revarsă mila Fiului tău
și Dumnezeului nostru asupra
sufletului meu. Și prin rugăciunile
tale mă îndreaptă spre fapte bune.
Ca cealaltă vreme a vieții mele
fără de prihană să o trec
și prin tine Raiul să-l
dobândesc, Fecioară de
Dumnezeu Născătoare,
ceea ce ești una curată
și binecuvântată!